

Secția a treia

CAUZA BARTOȘ ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 12050/02)

Hotărâre

Strasbourg

20 iulie 2006

Definitivă
20/10/2006

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Bartoș împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din B. M. ZUPANČIČ, *președinte*, J. Hedigan, L. Caflisch, C. Bîrsan, A. Gyulumyan, E. Myjer, David Thór Björgvinsson, *judcători*, și V. Berger, *grefier de secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 29 iunie 2006, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 12050/02 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, doamna Doina Elena Bartoș („reclamanta”), a sesizat Curtea la 11 ianuarie 2002 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamanta, care a beneficiat de asistență judiciară, este reprezentată de Dan Sergiu Oprea, avocat în Brașov. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, doamna R. Rizoiu, apoi de doamna B. Ramașcanu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanta a invocat o atingere adusă principiului securității raporturilor juridice, precum și o atingere adusă dreptului la respectarea bunurilor, ca urmare a anulării unei hotărâri definitive după introducerea unui recurs în anulare de către procurorul general.

4. La 11 martie 2005, președintele Secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 3 din convenție, acesta a hotărât că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanta s-a născut în 1937 și locuiește în Budapesta.

6. După ce în 1989 reclamanta s-a stabilit în străinătate, statul a intrat în proprietatea unui bun imobil, compus dintr-o casă și terenul aferent, care aparțineau reclamantei.

7. În 1992, reclamanta a introdus în fața Judecătoriei Brașov o acțiune în revendicarea bunului menționat anterior. Prin hotărârea din 14 aprilie 1993, judecătoria a admis acțiunea. Această hotărâre a devenit definitivă la 20 aprilie 1994.

8. Prin hotărârea din 4 octombrie 1994, Judecătoria Brașov a hotărât că soții L., chiriași ai imobilului începând din 1989 în temeiul unui contract de închiriere încheiat cu statul, trebuie să încheie un nou contract de închiriere cu reclamanta.

9. La 9 mai 1995, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare introdus de către procurorul general împotriva hotărârii din 14 aprilie 1993.

10. Prin contractul încheiat la 11 octombrie 1996 cu statul, soții L. au cumpărat imobilul. Cu toate acestea, acțiunea reclamantei în anularea acestui contract a fost admisă prin hotărârea din 6 martie 1997 a Judecătoriei Brașov. Această hotărâre a devenit definitivă la 7 decembrie 1998 în urma respingerii recursului formulat de soții L.

11. Între timp, prin hotărârea din 27 iunie 1995, Judecătoria Brașov a admis o nouă acțiune în revendicare introdusă de reclamantă împotriva statului. Această hotărâre a fost confirmată prin hotărârea definitivă din 9 octombrie 1998 a Curții de Apel Brașov.

12. La 15 noiembrie 1999, reclamanta a inițiat o procedură de evacuare a soților L., la finalizarea căreia, la 31 martie 2000, aceasta a reintrat în proprietatea imobilului.

13. Prin acțiunea introdusă la 2 august 1999 în fața Judecătoriei Brașov, soții L. au solicitat reclamantei rambursarea cheltuielilor ocazionate de lucrările pe care le realizaseră în casă.

14. Reclamanta a formulat o cerere reconvențională prin care a pretins daune-interese pentru diverse degradări suferite de casă, precum și chiriile pe care soții L. ar fi trebuit, în opinia sa, să i le plătească începând cu 1 iunie 1994.

15. Prin hotărârea din 27 octombrie 2000, pe baza concluziilor celor două expertize tehnice și a constatărilor personale ale judecătorului cu ocazia deplasării la fața locului, instanța a respins acțiunea principală și cererea reconvențională. Aceasta a considerat că foștii chiriași nu aveau dreptul la rambursarea cheltuielilor ocazionate de lucrări, căci le realizaseră fără autorizații legale. În ceea ce privește cererea reclamantei, aceasta a considerat că lucrările respective nu constituiau degradări ale casei și că soții L. nu erau obligați să-i plătească chiriile având în vedere că nu încheiaseră niciun contract de închiriere cu aceasta.

16. În urma apelului reclamantei, prin hotărârea din 24 aprilie 2001, Tribunalul Brașov a considerat că lucrările efectuate nu erau nici utile, nici de natură să sporească valoarea imobilului, ci că, dimpotrivă, au provocat stricăciuni imobilului.

17. Pe baza hotărârii din 4 octombrie 1994 a Judecătoriei Brașov, care îi obligase pe soții L. să încheie un contract de închiriere cu reclamanta, precum și având în vedere anularea contractului lor de cumpărare a imobilului, instanța a considerat că aceștia erau obligați să plătească reclamantei suma chiriilor pentru perioada 1 iunie 1994 - 15 noiembrie 1999.

18. De asemenea, i-a obligat să plătească o despăgubire pentru reabilitarea imobilului, precum și rambursarea cheltuielilor de judecată, în total 84 741 747 lei românești (ROL).

19. În urma recursului soților L., această hotărâre a fost confirmată printr-o hotărâre definitivă din 24 septembrie 2001 a Curții de Apel Brașov.

20. În cursul lunii noiembrie 2001, reclamanta a vândut imobilul unui terț.

21. La sfârșitul lunii martie 2002, soții L. i-au plătit reclamantei suma impusă de tribunal.

22. La o dată neprecizată, la cererea soților L., procurorul general a introdus recurs în anulare înaintea Curții Supreme de Justiție împotriva hotărârii judecătorești și a celor două hotărâri ale tribunalului și curții de apel.

23. Acesta a subliniat că prin interpretarea documentelor aflate la dosar și a legislației interne, instanțele au comis erori grave de drept, ajungând la o soluționare inadecvată a litigiului. Procurorul general a susținut că lucrările efectuate de soții L. erau necesare și utile și că acestea au sporit valoarea imobilului. În ceea ce privește plata chiriilor, acesta a considerat că în absența unui contract de închiriere soții L. nu aveau nicio obligație de acest gen.

24. Invocând principiul autorității de lucru judecat a hotărârii din 24 septembrie 2001, reclamanta a solicitat respingerea recursului în anulare.

25. Prin hotărârea din 19 noiembrie 2002, Curtea Supremă de Justiție a admis argumentele procurorului general și a casat hotărârile contestate.

26. Cu privire la fond, Curtea Supremă de Justiție a admis acțiunea soților L. și a obligat reclamanta să le plătească daune-interese reprezentând cheltuielile ocazionate de lucrări, adică 92 158 026 ROL.

27. La 7 noiembrie 2005, la cererea soților L. care pretindeau plata sumei menționate anterior, un executor judecătoresc a deschis o procedură de executare silită asupra bunurilor reclamantei. Acesta din urmă a introdus în fața Judecătoriei Brașov o contestație care este în continuare pendinte.

II. Dreptul intern relevant

28. La momentul faptelor, articolele relevante din Codul de procedură civilă prevedeau:

Art. 330

„Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive:

1. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;
2. când prin hotărârea atacată s-a produs o încălcare esențială a legii, ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond ori această hotărâre este vădit netemeinică.”

Art. 330¹

„În cazurile prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.”

29. Art. 330 și 330¹ au fost abrogate prin articolul I alin. (17) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58 din 25 iunie 2003.

În drept

I. C privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din convenție

30. Reclamanta susține că repunerea pe rol de către Curtea Supremă de Justiție a hotărârilor definitive din 24 aprilie și 24 septembrie 2001 a încălcat principiul securității raporturilor juridice. Din această cauză, reclamanta invocă o încălcare a art. 6 § 1 din convenție, care, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil [...], de către o instanță independentă și imparțială [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

A. Cu privire la admisibilitate

31. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De altfel, Curtea precizează că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate.

B. C privire la fond

32. Guvernul face trimitere la cauza *Brumărescu*, în care Curtea a concluzionat în sensul încălcării art. 6 § 1 având în vedere repunerea pe rol a unei hotărâri definitive ca urmare a introducerii unui recurs în anulare de către procurorul general, care dispunea în acest scop de

o putere discreționară [*Brumărescu împotriva României*, (GC), nr. 28342/95, § 62, CEDO 1999-VII].

33. Cu toate acestea, Guvernul subliniază că, în speță, spre deosebire de cauza citată anterior, recursul în anulare a fost introdus în termenul legal de un an de la data ultimei hotărâri atacate și că nu era expresia unei puteri discreționare a procurorului general.

34. Guvernul consideră că prin respingerea cererii de rambursare a cheltuielilor ocazionate de lucrările efectuate de către soții L. și prin obligarea acestora din urmă la plata de chirii în beneficiul reclamantei, tribunalul și curtea de apel au comis o eroare în aprecierea faptelor și aplicarea legii, având în vedere că lucrările în cauză au sporit valoarea imobilului și că nu a fost încheiat niciun contract de închiriere cu reclamanta.

35. În consecință, Guvernul consideră că introducerea unui recurs în anulare înaintea Curții Supreme de Justiție reprezenta unica posibilitate de restabilire a ordinii juridice afectate de erorile instanțelor menționate anterior.

36. Reclamanta contestă argumentele Guvernului și susține că anularea hotărârilor definitive din 24 aprilie și 24 septembrie 2001 a încălcat principiul securității raporturilor juridice. Aceasta adaugă că, prin admiterea recursului în anulare, Curtea Supremă de Justiție a făcut, de asemenea, dovada lipsei de independență și imparțialitate.

37. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 § 1 din convenție, trebuie să fie interpretat în lumina părții introductive a convenției, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante.

38. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice care urmărește, printre altele, ca soluționarea definitivă pronunțată de instanțe cu privire la orice litigiu să nu mai fie contestată (*Brumărescu*, citată anterior, pct. 61). În temeiul acestui principiu, nicio parte nu are dreptul de a solicita supervizarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă hotărâre în această privință (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52854/99, pct. 52, CEDO 2003-IX).

39. În speță, deși Guvernul susține că hotărârile din 24 aprilie și 24 septembrie 2001 erau rezultatul unei erori în aprecierea faptelor și în aplicarea legii, Curtea reamintește că simplul fapt că pot exista două puncte de vedere asupra acestui subiect nu reprezintă un motiv suficient pentru rejudecarea unei cauze (*Riabykh*, citată anterior, pct. 52).

40. În ceea ce privește termenul de introducere a recursului în anulare, deși în speță, spre deosebire de cauza *Brumărescu*, citată anterior, în care procurorul general nu era obligat prin niciun termen, exercitarea acestei căi de atac extraordinar a intervenit în termenul legal de un an prevăzut la art. 330¹ C. proc. civ., Curtea consideră că această diferență nu este de natură să determine o abordare diferită de cauza *Brumărescu* (a se vedea, *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, nr. 22687/03, pct. 36, 1 decembrie 2005).

41. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că anularea hotărârilor definitive din 24 aprilie și 24 septembrie 2001 a adus atingere dreptului reclamantei la un proces echitabil.

42. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1.

43. Având în vedere concluziile anterior menționate, Curtea consideră că nu este necesar să se examineze separat capătul de cerere formulat de reclamantă cu privire la pretinsa lipsă de independență și imparțialitate a Curții Supreme de Justiție, acest capăt de cerere neconstituind decât unul dintre aspectele particulare ale dreptului la un proces echitabil consacrat prin art. 6 § 1, care a fost deja examinat de Curte.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1

44. Reclamanta se plânge că hotărârea Curții Supreme de Justiție din 19 noiembrie 2002 a avut ca efect atingerea adusă dreptului la respectarea bunurilor sale, astfel cum este recunoscut prin art. 1 din Protocolul nr. 1, redactat după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

45. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De altfel, Curtea precizează că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate.

B. Cu privire la fond

46. Guvernul recunoaște că în temeiul hotărârilor definitive din 24 aprilie și 24 septembrie 2001, reclamantei i s-a recunoscut o creanță asupra soților L. Acesta admite, de asemenea, că anularea respectivei creanțe, precum și obligarea reclamantei la plata de daune-interese au constituit o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor sale. Cu toate acestea, Guvernul consideră că ingerința era compatibilă cu dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1, având în vedere că era legală și urmărea un scop legitim.

47. În ceea ce privește respectarea principiului legalității, Guvernul subliniază că ingerința se bazează pe dispozițiile art. 330 și 330¹ C. proc. civ., astfel cum au fost redactate la momentul faptelor.

48. În ceea ce privește scopul legitim vizat, Guvernul pretinde că ingerința era necesară pentru restabilirea ordinii juridice ca urmare a unei erori a tribunalului și a curții de apel.

49. În cele din urmă, Guvernul consideră că hotărârea Curții Supreme de Justiție nu a avut consecințe reale asupra drepturilor patrimoniale ale reclamantei, atât timp cât soții L. nu au solicitat rambursarea sumei pe care aceștia i-o plățiseră.

50. Reclamanta susține că hotărârea din 19 noiembrie 2002 a Curții Supreme de Justiție a condus la o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor sale.

51. Curtea observă mai întâi că, în temeiul hotărârilor definitive din 24 aprilie și 24 septembrie 2001, nu se contestă că reclamanta avea o creanță suficient individualizată pentru a fi exigibilă. De altfel, soții L. i-au plătit suma în litigiu, de care s-a putut bucura în liniște până la pronunțarea hotărârii Curții Supreme de Justiție care a anulat această creanță și a obligat-o la plata de daune-interese pentru lucrările realizate de către soții L.

52. Deși până în prezent, și în ciuda unei proceduri de executare silită asupra bunurilor sale, reclamanta nu s-a conformat încă hotărârii Curții Supreme de Justiție, Curtea consideră că anularea creanței sale și obligarea la plata de daune-interese au avut ca efect privarea de bunurile sale, în sensul celei de a doua teze din primul paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1, (a se vedea, *mutatis mutandis*, *SC Mașinexportimport Industrial Group SA*, citată anterior, pct. 44).

53. O privare de proprietate rezultată din această normă poate să se justifice numai dacă s-a demonstrat în mod special că a intervenit pentru utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege. În plus, orice ingerință în exercițiul dreptului de proprietate trebuie să corespundă criteriului proporționalității (*Brumărescu*, citată anterior, pct. 73-74).

54. În speță, Curtea constată, de asemenea, că nu se contestă că ingerința în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale a intervenit în condițiile prevăzute de lege, și anume dispozițiile codului de procedură civilă care reglementează recursul în anulare.

55. În ceea ce privește justificarea acestei ingerințe, Curtea observă că Guvernul argumentează că intervenția procurorului general era necesară pentru restabilirea ordinii juridice pe care erorile hotărârii tribunalului și a curții de apel le-ar fi nesocotit.

56. În această privință, Curtea reiterează constatarea făcută în momentul examinării capătului de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din convenție, și anume că respectarea principiului securității raporturilor juridice se opune repunerii pe rol a hotărârilor judecătorești având autoritate de lucru judecat pentru singurul motiv că există două puncte de vedere asupra acestui subiect. Or, în speță, Curtea subliniază, pe de o parte, că soții L. au beneficiat de o hotărâre pe fond și de două căi de atac ordinare pentru a-și expune argumentele și, pe de altă parte, că procurorul general nu a ridicat în fața Curții Supreme de Justiție niciun nou argument care să nu fi fost examinat în mod corespunzător de instanțele ordinare.

57. De asemenea, chiar presupunând că poate fi demonstrat că privarea de proprietate a servit unei cauze de interes public având în vedere că intervenția procurorului general, după terminarea procedurii la care nu a fost parte, a condus nu numai la anularea creanței reclamantei, dar și a obligației sale de a plăti daune-interese, Curtea consideră că o atingere atât de radicală adusă drepturilor reclamantei a distrus, în defavoarea sa, echilibrul just care trebuie păstrat între protecția proprietății și cerințele interesului general.

58. Prin urmare, a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr.1.

III. Cu privire la celelalte pretinse încălcări

59. Reclamanta se consideră o victimă a „numeroase nedreptăți” care ar constitui tot atâtea atingeri aduse dreptului la viață, la libertate și la siguranță, la respectarea vieții de familie, la un recurs efectiv, la libertatea de circulație și la interdicția abuzului de drept, garantate de art. 2, 5, 8, 13 și 17 din convenție și de art. 2 din Protocolul nr. 4.

60. Ținând seama de ansamblul elementelor de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la alegațiile formulate, Curtea nu a constatat nicio încălcare a acestor drepturi și libertăți garantate de convenție și de Protocele sale.

61. Reiese că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din convenție.

IV. Cu privire la aplicarea art. 41 din convenție

62. Art. 41 din convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocelelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

63. Reclamanta pretinde cu titlu de prejudiciu material suma de 40 750 euro (EUR) pentru chiriile de care a fost privată între 1 iunie 1994 și 31 martie 2000. În plus, solicită și 586 EUR pentru degradarea imobilului său de către soții L.

64. Aceasta solicită 10 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral ca urmare a imposibilității de a se folosi de imobil și a suferinței pe care i-ar fi provocat-o hotărârea Curții Supreme de Justiție, care a anulat mai mulți ani de proceduri judiciare.

65. Guvernul contestă aceste pretenții. Acesta subliniază că prin hotărârea din 24 aprilie 2001, Tribunalul Brașov a acordat reclamantei o despăgubire pentru chiriile neîncasate și pentru degradările suferite de imobil. Aceasta adaugă că, în ciuda anulării hotărârii respective de către Curtea Supremă de Justiție, reclamanta nu a restituit încă despăgubirea soților L.

66. În ceea ce privește suma pretinsă cu titlu de prejudiciu moral, Guvernul susține că nu există nicio legătură directă între încălcările invocate și un eventual prejudiciu moral.

67. Curtea constată că reclamantei i-a fost plătită suma stabilită prin hotărârea din 24 aprilie 2001 a Tribunalului Brașov, sumă pe care o are în posesie. De asemenea, Curtea subliniază că, în ciuda unei proceduri de executare silită care este în curs, reclamanta nu a

plătit soților L. daunele-interese la care a fost obligată prin hotărârea din 19 noiembrie 2002 a Curții Supreme de Justiție.

68. Prin urmare, Curtea consideră că nicio sumă nu ar trebui alocată reclamantei cu titlu de prejudiciu material în legătură directă cu încălcarea constatată a art. 6 § 1 din convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1.

69. În ceea ce privește repararea prejudiciului moral, Curtea consideră că reclamanta a suferit un prejudiciu moral incontestabil ca urmare a anulării creanței sale, precum și a obligării la plata de daune-interese.

70. Având în vedere toate elementele de care dispune și pronunțându-se în echitate, astfel cum prevede art. 41 din convenție, Curtea decide să acorde reclamantei 2 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

71. Reclamanta solicită rambursarea a 955 EUR cu titlu de cheltuieli ocazionate de procedura internă, reprezentând cheltuieli diverse, cum ar fi plata taxelor judiciare de timbru, fotocopii, expertize tehnice și cheltuieli de călătorie. În plus, aceasta solicită 210 EUR pentru cheltuielile de judecată în fața Curții.

72. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor efectuate, cu condiția prezentării documentelor justificative. Cu toate acestea, subliniază că în cadrul procedurii interne, reclamanta a rambursat deja parțial cheltuielile ocazionate de această procedură.

73. În conformitate cu jurisprudența constantă a Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilesc realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor.

74. În ceea ce privește cheltuielile de procedură în fața instanțelor interne ordinare, Curtea constată mai întâi că prin hotărârea din 24 aprilie 2001, confirmată prin hotărârea Curții de Apel Brașov din 24 septembrie 2001, reclamanta a obținut rambursarea acestora.

75. În continuare, Curtea reamintește că a concluzionat în sensul încălcării art. 6 § 1 și 1 din Protocolul nr. 1 pe motivul anulării de către Curtea Supremă de Justiție a celor două hotărâri menționate anterior. Prin urmare, este necesar să se acorde reclamantei cheltuielile aferente procedurii în fața acestei ultime instanțe.

76. În ceea ce privește cheltuielile referitoare la procedura înaintea sa, Curtea constată că reclamanta, care a beneficiat de asistența judiciară a Consiliului European, locuiește în Ungaria și a făcut cheltuieli suplimentare pentru corespondența cu Curtea și cu avocatul său, precum și pentru nenumăratele călătorii efectuate în România determinate de cerere.

77. Ținând seama de elementele de care dispune, precum și de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantei suma de 1 000 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

78. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,

1. *Declară* cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție;

3. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1;

4. *Hotărăște*:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, următoarele sume:

i. 2 000 EUR (două mii euro) pentru prejudiciul moral;

ii. 1 000 EUR (o mie euro) pentru cheltuieli de judecată;

iii. orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit pentru respectivele sume;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 20 iulie 2006, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Vincent Berger
Grefier

Bostjan M. Zupančič,
Președinte